

ELLIE DEAN

Geef nooit op

ROMAN

Als haar vader naar het front vertrekt,
en haar burens naar Wales worden
gestuurd, staat Rita er alleen voor.

ELLIE DEAN

Geef nooit
op

De Fontein

1

Cliffhaven, juni 1940

Vechtend tegen de tranen lag Rita in de armen van haar vader, met haar wang tegen het ruwe kaki van zijn uniformjasje. Jack Smith had zijn legeropleiding voltooid en vertrok naar het kamp van de Royal Engineers in de Midlands. Er zouden maanden en misschien zelfs jaren voorbij kunnen gaan voor ze hem terugzag en ze had dit intieme moment nodig om hem te laten merken hoeveel ze van hem hield.

Ze was zich vaag bewust van de draaiende motoren van de wachtende legertrucks, die in een lange rij langs het zwaar gebarricadeerde strand stonden. Het geschreeuw van de sergeant-majoor, het gehuil van de kinderen, het gesnik van de vrouwen en het gestamp van zware laarzen bleven op de achtergrond zolang ze haar wang tegen zijn borst drukte en zich concentreerde op zijn hartslag. Ze moest dapper zijn, ze moest blijven glimlachen en opgewekt blijven klinken, want het was heel belangrijk dat ze de angst om zijn vertrek van zich afzette.

Jack Smith maakte zich voorzichtig van haar los en nam haar hoofd in zijn grote, eeltige handen. Zijn bruine ogen glansden verdacht toen hij op haar neerkeek. 'Dit is voor mij net zo moeilijk als voor jou.' Zijn stem trilde van emotie. 'Mijn dappere meisje. Je hoeft je tranen niet voor me te verbergen. Ik kom terug zo snel ik kan. Dat beloof ik.'

Rita knipperde met haar ogen, vastbesloten om niet te gaan huilen. 'Dat weet ik,' zei ze met onvaste stem. 'En je hoeft je om mij geen zorgen te maken, pa. Tante Peg heeft beloofd dat ze elke week even langskomt, en dan zijn Papa Tino en Louise er ook nog.'

Ze glimlachte beverig toen hij haar wang streelde. 'Ik ben zo ontzet-

tend blij met Peggy Reilly en de Minelli's,' zei hij met een zucht. 'Ik weet niet wat we na het overlijden van je moeder zonder hen hadden moeten. En nu kan ik je met een geruster hart achterlaten, omdat ik weet dat zij op je zullen passen.'

'Ik ben zeventien,' protesteerde ze zachtjes. 'Ik heb geen oppas meer nodig.'

'Dat weet ik.' Hij zuchtte en ging met zijn hand door haar korte krullen. 'Maar jij bent alles wat ik heb en ik wil er zeker van kunnen zijn dat je geen onnodige risico's neemt.'

Met tranen in haar ogen keek ze naar hem op. 'Doe niet zo raar,' fluisterde ze.

'Aantreden!' Ze verstijfden toen een officier die in de buurt stond het bevel blafte. Hij moest gaan.

Rita wierp zich weer in zijn armen en klampte zich vast aan zijn jasje. 'Wees voorzichtig, pa,' zei ze nadrukkelijk. 'Geen heldhaftig gedoe. Ik wil je heelhuids terugzien.'

Hij gaf haar een kus op haar kruin en verbrak toen zachtjes, maar vastberaden de omhelzing. 'Voor heldedaden hoef je bij mij niet bang te zijn,' zei hij met een vastberaden opgewektheid, terwijl hij zijn baret over zijn lichtbruine haar trok en zijn plunjezak over zijn schouder hees. 'Ik zit het grootste deel van de tijd voertuigen te repareren in een tochtige legergarage. Daar vliegen de kogels je heus niet om de oren.'

Rita werd te emotioneel om nog iets te kunnen zeggen, dus ze ging op haar tenen staan en kuste zijn gladde wang; hij had zich zorgvuldig geschoren voordat hij van huis ging.

Hij sloeg nog even zijn armen om haar heen. 'Pas op met die motor,' fluisterde hij met een blik op de Norton ES2, die ze samen in elkaar hadden gezet. 'Het feit dat ik niet in de buurt ben, betekent niet dat je er als een gek mee kan gaan rondscheuren.'

Ze glimlachte zwakjes. Ze wisten allebei dat ze een uiterst bekwame snelheidsduivel was. Jack was tenslotte degene die haar dat had geleerd en haar en haar beste vriendin May had aangemoedigd mee te

doen aan de wedstrijden die voor het uitbreken van de oorlog waren gehouden op onverharde paden in het hele land.

‘We vertrekken,’ brulde de rood aangelopen sergeant-majoor. ‘De laatste die in de auto zit, heeft een week corvee. Schiet op, stelletje sukfels, anders trap ik je erin.’

‘Dag, schat.’ Jack knipoogde, draaide zich snel om en rende naar de dichtstbijzijnde vrachtwagen.

Rita keek toe terwijl de mannen haastig in de wagens klommen. Ze zag haar vader onder het dekzeil uit kijken en zwaaien, en toen kwamen de vrachtwagens met brullende motoren en een wolk van uitlaatgassen in beweging. Ze stak haar hand naar hem op en eindelijk rolden de warme tranen over haar gezicht. ‘Dag, pa,’ fluisterde ze. ‘Kom alsjeblieft veilig thuis.’

Ze wachtte tot de laatste vrachtwagen uit het zicht was verdwenen voordat ze haar leren helm en motorbril opzette. Er stonden hier vrouwen die ze goed kende, en Peggy Reilly was daarbij geweest als Rita er niet op had gestaan alleen te gaan. Dit was een moeilijk moment en het zou te zwaar zijn geweest om te moeten praten of steunbetuigingen te moeten aanhoren. Ze reageerde met een knikje op de trieste, dappere glimlach van de anderen, die langzaam en zwijgend op weg gingen naar huizen die heel leeg zouden lijken nu hun man weg was.

Terwijl ze het riempje van de helm vastmaakte onder haar kin en haar motorbril rechtzette, keek Rita naar de zich verwijderende mensen en opeens voelde ze zich heel alleen. Haar vader was weg en ze zou het zonder zijn liefde, leiding en gezelschap moeten stellen tot de oorlog was gewonnen.

De barricades en geschutemplacements werden wazig toen de tranen harder gingen stromen en ze moest zich verzetten tegen de krachtige aandrang om rechtstreeks naar pension Beach View te rijden, zich in de moederlijke armen van Peggy Reilly te werpen en te huilen tot ze geen tranen meer had. Ze slikte de tranen weg. Dit was het moment om dapper te zijn, om te bewijzen dat ze op eigen benen kon staan. Ze kon niet al bij de eerste horde vallen.

Vastbesloten om het vertrouwen van haar vader niet te beschamen, zwaaide ze haar been over het zadel, startte de motor en reed weg van het strand. Het gebrul van de motor overstemde haar gesnik en de sombere kreten van de meeuwen.

Barrow Lane maakte deel uit van een verzameling smalle straten met kinderkopjes, die uitwaaierden vanaf de hoge stenen muur van het goederen-emplacement achter het station. Een grote gashouder torende boven de wijk uit, en die onderschepte het grootste deel van het jaar het zonlicht en wierp een diepe schaduw over de straatjes. Op de achtergrond klonken altijd de geluiden van stoommachines en ijzeren wielen die over de rails ratelden; de meeste bewoners hoorden dat niet eens meer.

Anders dan in de luxe wijk Havelock Gardens waren er in Barrow Lane geen bomen, bloembedden of gazons. De voordeuren kwamen meteen uit op de straat en in de donkere achtertuintjes stond de buitenplee. Er was sprake van geweest dat de hele wijk zou worden platgegooid, want de huizen waren behoorlijk vervallen; de donkerrode stenen waren in de loop der jaren zwart uitgeslagen door het roet en de rook van de treinen, en de verf was gebladderd en zat vol viezigheid. Maar na het uitbreken van de oorlog waren de plannen van de gemeente in de ijskast beland, tot opluchting van de hechte gemeenschap, want de meeste bewoners waren net als Rita hier geboren en konden zich niet voorstellen dat ze ooit ergens anders zouden wonen.

Rita was met een flinke snelheid via een omweg naar huis gereden om een beetje rustiger te worden voor ze Papa Tino en Louise onder ogen moest komen. Maar de pijn van het afscheid was nog vers en het was gek om terug te keren in een leeg huis, zonder de vertrouwde drukte van het garagebedrijf, dat nu was gesloten.

Ondanks haar tengere figuur en smalle gezichtje was ze behoorlijk sterk; ze duwde handig de zware Norton over de door onkruid overwoekerde keitjes naar de grote houten deuren, die haar vader die ochtend met een hangslot had afgesloten. Hun hoekhuis stond aan het eind van de straat, en ernaast lag een veldje, dat werd overschaduwd

door de hoge stenen muur van het rangeerterrein. De benedenverdieping van het huis was jaren geleden door haar grootvader omgebouwd tot garage, en het veldje was provisorisch geplaveid om er een benzinepomp te kunnen neerzetten en wat extra ruimte te hebben. Ze keek naar de lege pomp en het verlaten terrein, en het onwennige gevoel van eenzaamheid dreigde haar weer te overmannen.

Maar ze had er niets aan om medelijden met zichzelf te gaan hebben, dus ze schopte de standaard naar beneden en schakelde de motor uit, deed de motorbril af en dwong zichzelf ergens anders aan te denken en zich te concentreren op de geluiden van Barrow Lane en de omgeving. Ze had gespeeld in deze straten, had op de plaatselijke school gezeten en maakte deel uit van de gemeenschap, waarin het leven soms zwaar was, maar ook veel gelukkige momenten had gegeven.

Nu haar vader en de andere mannen in het leger waren gegaan en de vrouwen in de fabrieken werkten, was alles echter anders geworden. De meeste jonge kinderen waren geëvacueerd en in de straatjes hoorde je geen gelach en geroddel meer, geen voetballende en hinkelende kinderen en geen zware werkschoenen aan het eind van de werkdag bij de spoorwegen of in de gereedschapsfabriek.

Rita hing het gasmasker over haar schouder en deed haar best haar emoties in bedwang te houden. Juni beloofde een mooie maand te worden, ondanks de oorlog die de laatste negen maanden een donkere schaduw over hun bestaan had geworpen. Ze hoorde zachte muziek uit een radio, het huilen van een baby en het blaffen van een hond. Uit de woning boven het naastgelegen café kwamen de heerlijke geuren van knoflook, kruiden en vers brood en het snelle Italiaans van Antonino, die met zijn Engelse vrouw Louise besprak welke saus er moest worden gemaakt bij de zelfgemaakte pasta.

Ze voelde een diepe genegenheid terwijl ze naar hen luisterde; het bood enige troost om te weten dat ze altijd in de buurt zouden zijn. Er trok een wrange glimlach over haar gezicht. Mensen die niet vertrouwd waren met Italianen en hun hartstochtelijke discussies zouden waarschijnlijk denken dat Antonino en Louise altijd ruzie hadden.

Maar Rita, die in de loop der jaren net zo vloeiend Italiaans had leren spreken als Louise, wist dat het gewoon hun manier van doen was. Papa Tino aanbad zijn rustige, kleine Louise en er viel zelden een onvertogen woord tussen hen.

Hun twee dochters waren al uit Cliffhaven vertrokken om een nieuw leven op te bouwen in Amerika toen Rita's moeder twaalf jaar geleden was overleden aan tuberculose, en hoewel hun zoon, Roberto, nog steeds thuis woonde, had Louise met plezier de rol van moeder overgenomen voor de vijfjarige Rita, die veel van haar was gaan houden. De Minelli's waren net zo arm als alle anderen en hadden hard moeten werken om een succes te maken van hun kleine café, maar die drie bovenkamers waren altijd even warm en uitnodigend en waren een tweede thuis voor haar en haar vader.

Rita schudde haar korte, donkere haar los. Ze wilde volwassen en onafhankelijk overkomen, net als eerder op de dag bij haar vader. Zij en haar beste vriendin, May Lynch, werkten al twee weken als lasser bij een van de nieuwe fabrieken die waren gebouwd aan de rand van het stadje en ze verdienden redelijk. Er was grote behoefte aan mensen die wilden overwerken en het was een veeleisende baan, dus ze had weinig tijd om te gaan zitten kniezen.

Maar toen ze de sleutel in het hangslot stak en de zware ketting door de stevige deurgrepen trok, beseftte ze dat het niet gemakkelijk zou zijn om alleen te wonen, ook al was Louise altijd in het buurhuis te vinden. De kleine dingetjes zouden nog het moeilijkst zijn. De avonden zouden langer lijken nu haar vader er niet was om tijdens het eten mee te praten. Ze zou de hechte vriendschap missen die ze in de loop der jaren hadden opgebouwd terwijl ze samen in de garage werkten en ook de geur van zijn pijptabak als hij bij het vuur de avondkrant zat te lezen. Het zou heel vreemd zijn dat hij niet al aan het werk was in de garage als ze 's ochtends beneden kwam en dat zijn gulle lach haar niet zou begroeten als ze hem zijn kop thee bracht.

De garagedeuren piepten protesterend toen ze ze opentrok en ze nam zich voor om de metalen rails, die stevig tussen de keitjes waren

geklemd, te smeren. Ze duwde de motor de donkere ruimte in, gooide het zeil eroverheen en ademde de vertrouwde geuren in van vette lappen, motorolie, metaal en benzine; herinneringen aan haar kindertijd, toen ze op een kruk had zitten kijken hoe haar vader motoren uit elkaar haalde, vol verlangen om dat ook te leren en uitkijkend naar het moment dat ze oud genoeg zou zijn om hem te helpen.

Ze had in de weekenden en tijdens schoolvakanties leren sleutelen, want ze was liever hier bij hem geweest dan buiten bij de andere kinderen. Nadat ze van school was gegaan, had hij haar aangemoedigd een technische opleiding te gaan doen en de diploma's te halen die een monteur nodig had. Door hun gedeelde fascinatie voor motoren en motorfietsen hadden ze een sterke en onverbreekelijke band ontwikkeld, die hen allebei had geholpen om te gaan met de pijnlijke leegte die na de dood van haar moeder was ontstaan.

Rita keek om zich heen in de donkere ruimte, naar de stapels banden in de hoek, de nette rijen gereedschap aan de muur, de katrollen en kettingen aan het plafond en de diepe smeerkuil waarin ze zoveel uren met haar hoofd in haar nek de auto's van de klanten had geïnspecteerd en gerepareerd. Dat waren goede tijden geweest, gelukkige tijden, maar tot het eind van de oorlog was de opleiding stopgezet en waren er geen auto's om te repareren. Ze moest aanvaarden dat het een tijdje kon duren voordat ze een volleerd monteur was en het leven weer normaal zou worden.

'Ciao, Rita. Ik hoorde je thuiskomen en ik kom even kijken of alles goed met je is.'

Ze draaide zich om en zag Antonino Minelli in de deuropening staan. De kleine, dikke Italiaan had een wilde bos zwart haar, een borstelige snor, waarop hij enorm trots was, een bijzonder opgewekte glimlach en een enthousiaste instelling voor zijn leeftijd. Niemand zou denken dat hij al bijna zestig was. Maar vandaag stonden zijn ogen zorgelijk en in zijn glimlach lagen medeleven en liefde toen hij zijn armen voor haar spreidde.

Zodra ze hem zag, sprongen de tranen in haar ogen, en alle emoties

die ze had verdrongen kwamen eruit toen ze zich in zijn armen liet vallen. ‘O, Papa Tino,’ snikte ze, ‘ik ga hem zo verschrikkelijk missen.’

‘*Cara mia.*’ Hij streek sussend over haar korte krullen. ‘Natuurlijk heb je verdriet, maar Mamma Louise en ik zullen voor je zorgen, dat belooft ik.’

Rita vond troost in de Italiaanse liefkozingen en de stevige omhelzing, en ze klampte zich aan hem vast tot de tranenvloed opdroogde en de scherpste randjes van het verdriet waren verdwenen. ‘Je vindt me vast vreselijk kinderachtig,’ zei ze toen ze zich eindelijk van hem losmaakte en haar neus snoot.

Ook zijn bruine ogen waren nat van de tranen; Tino was nooit in staat geweest om zijn gevoelens te verbergen. ‘Het is niet meer dan normaal om te huilen,’ suste hij. ‘En ja, je bent nog heel jong, maar je bent sterk, Rita. Je komt hierdoorheen.’

Ze glimlachte zwakjes. ‘Dat weet ik,’ gaf ze toe, ‘maar...’

Hij probeerde streng te kijken, maar kon zijn glimlach niet bedwingen. ‘Wij zorgen er wel voor dat dat gebeurt. En nu kom je met mij mee om pasta te eten. Louise heeft hem precies zo klaargemaakt als jij lekker vindt.’

Ondanks het verdriet liep het water Rita in de mond bij de gedachte aan Louises verrukkelijke pasta. ‘Ik kom eraan, maar eerst moet ik me omkleden en opfrissen.’

Hij schudde zijn hoofd en keek naar de zware laarzen, de leren broek en het oude pilotenjasje, dat de vorige oorlog nog had overleefd. Zijn snor bewoog afkeurend. ‘Je bent een knappe meid,’ zei hij met zijn zware Italiaanse accent. ‘Waarom kleed je je altijd als een jongen?’

Het was iets waarop hij voortdurend kritiek had en Rita gaf altijd hetzelfde antwoord, maar nu met een enigszins beverige glimlach. ‘Omdat ik niet met een rok op de Norton kan zitten.’

In zijn donkere ogen flitste iets van minachting voordat hij haar plechtig aankeek. ‘Het is ook helemaal niet gepast dat je motorrijdt,’ zei hij. ‘In Italië rijden de meisjes in amazonezit. Motoren zijn voor jongens.’

Rita had het hier al heel vaak met hem over gehad en ze wisten allebei dat ze het nooit eens zouden worden. Maar het was fijn om weer een normaal gesprek te voeren na de traumatische dag en hij was er haar des te liever om. Ze gaf hem een zoen op zijn wang en loodste hem de garage uit. ‘Geef me een halfuur, Papa. Dan beloof ik dat ik geen broek zal aantrekken.’

‘Roberto is vanavond thuis,’ zei Antonino, en nu twinkelden zijn ogen. ‘Kleed je mooi aan, goed? En maak na het diner *la passeggiata* met Roberto en zijn *famiglia* voordat hij weer moet gaan wachtlopen bij de fabrieken.’

Ze moest het Papa Tino nageven: hij werd het nooit moe mensen aan elkaar te koppelen en hij bleef er ondanks al haar tegenwerpingen van overtuigd dat zij en Roberto voor elkaar bestemd waren. *La passeggiata* was een langzame wandeling met je verloofde en zijn familie, of als je nog niet verloofd was met een *mamma*, die scherp uitkeek naar een geschikte echtgenoot. In het Napels van Antonino, waar de avonden zwoel en geurig waren, was dat een eeuwenoude gewoonte, maar in Cliffehaven, geteisterd door de wind van het Kanaal en de schreeuwende meeuwen in de lucht, ging elke romantiek meteen verloren en zorgde het alleen voor geroddel in de kleine Italiaanse gemeenschap.

Rita grinnikte en schudde haar hoofd. ‘Geen *passeggiata* vanavond en ook niet op een andere avond, Papa. Ik zie je over een halfuur.’

‘Weet je het zeker?’ Hij keek verslagen, alsof al zijn hoop de bodem in werd geslagen.

Die blik had Rita eerder gezien en ze liet zich er niet door van de wijs brengen. Ze lachte. ‘Heel zeker. Kom, ik zal deze deuren dichtdoen en dan moet ik opschieten, anders wordt Louises pasta te gaar.’ Ze zag dat hij zijn schouders ophaalde toen hij zich omdraaide en wist dat hij al andere plannen smeedde om Roberto en haar bij elkaar te brengen.

Ze grinnikte nog steeds toen ze de zware deuren dichttrok, het hangslot aan de dikke ketting vastklikte, naar de achterkant van de garage liep en de deur opendeed die toegang gaf tot de trap. Ze rende over de kale planken naar boven en kwam uit in de grootste kamer,

aan de voorzijde van het huis. Zelfs haar eigen vader leek haar en Roberto graag samen te zien, maar hoewel ze dol was op Roberto, was hij voor haar meer een broer dan iemand op wie ze verliefd kon worden, en ze weigerde mee te gaan met hun plannetjes. De oorlog had tot gevolg dat het leven haar eindeloze opwindende mogelijkheden en nieuwe uitdagingen bood. Ze was niet van plan een levensbepalende beslissing te nemen om de mensen van wie ze hield tevreden te stellen. Als zij en Roberto voor elkaar waren bestemd, gebeurde het toch wel. Intussen moest ze de oorlog door zien te komen.

De voorkamer diende als keuken en woonkamer; voor de schoorsteen stond een klein fornuis en verder waren er een smalle tafel, twee stoelen en een doorgezakte bank. Op het mooiste plekje op de schoorsteenmantel stond een foto van haar moeder, naast de nieuwe foto van haar vader in uniform, en in een hoek stond een mahoniehouten radio met een laag stof erop. Het was geen grote kamer, maar hij was de ziel van hun huis, en toen Rita naar de lege stoel van haar vader keek, voelde ze zijn afwezigheid nog sterker.

Het verdriet dreigde haar weer te overmannen, dus ze trok de verduisteringsgordijnen dicht en stak de olielampen aan. Een tijdje geleden was in dit deel van de stad elektriciteit aangelegd, maar nog niet elk huis was erop aangesloten. Ze trok de stevige laarzen, de zware leren broek en het door motten aangevreten pilotenjasje uit en gooide alles over de rugleuning van de bank, waar ook de broek hing die ze naar het werk droeg. Daarna trok ze haar dikke sokken uit en liep in haar onderbroek en hemd over het versleten linoleum naar haar slaapkamer.

Dat was een kleine en nogal rommelige kamer – er leek tegenwoordig nooit tijd te zijn voor het huishouden, en dat vond ze helemaal prima – met een ijzeren eenpersoonsbed, een ladekast en een klerkast. Het raam bood uitzicht over de achtertuintjes van de huizen in de volgende straat en het rangeerterrein achter de hoge stenen muur. Er was geen badkamer en het zou te veel tijd vergen om de grote metalen tobbe te vullen die aan een haak in de buitenplee hing, dus ze moest het doen met een snelle wasbeurt aan het aanrecht.

Het was kil nu de zon was ondergegaan, dus ze haalde een warme wollen jurk en een vest uit de kleerkast en ging terug naar de voorkamer. Met haar hoofd ver naar achteren om te vermijden dat haar wenkbrauwen en wimpers verschroelden, stak ze de stokoude boiler aan en waste zich zo goed ze kon met het lauwe water.

Toen ze zich had aangekleed, rommelde haar maag, wat haar eraan herinnerde dat ze niets meer had gegeten na de boterhammen die ze tegen het middaguur met haar vader had gedeeld. Op dat moment had ze geen honger gehad, maar nu liep het water haar in de mond bij de gedachte aan de pasta van Louise. Toch was ze met haar gedachten totaal niet bij de maaltijd die haar wachtte terwijl ze haar haar droogwreef en enige orde probeerde te brengen in de donkere, opstandige krullen. Ze dacht nog steeds aan haar vader en aan de gedeelde herinneringen en interesses.

Het vliegveld ten noorden van Cliffhaven had haar vanaf het moment dat haar vader haar daar als klein kind mee naartoe had genomen enorm geboeid. Ze had daar gestaan met haar handje in zijn grote, warme hand en was totaal niet bang geweest voor het lawaai. In de loop der jaren was ze een bekende verschijning geworden in de hangars en op de start- en landingsbanen, waar ze talloze vragen stelde aan de monteurs en piloten, terwijl haar vader op zijn vrije dag aan de motoren werkte.

Ze had nooit echt willen vliegen – ze stond liever met beide benen stevig op de grond – maar het verlangen om deel uit te maken van die opwindende wereld en in de hangars te werken was elk jaar sterker geworden.

Rita zuchtte diep toen ze een kam door haar vochtige haar haalde. Het vliegveld was het laatste jaar uitgebreid met meer startbanen, een nieuwe verkeerstoren, nissenhutten en extra hangars om onderdak te bieden aan de toestroom van vliegtuigen en piloten. Het was inmiddels een belangrijke luchtmachtbasis en daarom mochten gewone burgers er niet meer komen.

Ze was naar het rekruteringsbureau van de RAF gegaan om te vragen

of ze als monteur dienst kon nemen bij de WAAF, maar ze was nog te jong en ze had niet de vereiste diploma's. De vrouw had voorgesteld dat ze zou wachten tot ze achttien was en dan bij de administratie zou gaan werken, maar dat trok haar helemaal niet. Ze huiverde al als ze eraan dacht om de hele dag in een kantoor te moeten zitten.

Haar vader had het wel begrepen, maar zelfs hij kon niet om de steeds strengere regels heen. Hij had de baan in de fabriek voorgesteld tot ze iets anders had gevonden, en ze veronderstelde dat ze er tevreden mee moest zijn om haar aandeel te leveren door stukken van vliegtuigen aan elkaar te lassen. Maar ze kon de gedachte niet van zich afzetten dat het nog veel bevredigender zou zijn om deel uit te maken van de groep monteurs die ervoor zorgden dat de vliegtuigmotoren soepel liepen, zodat de dappere piloten veilig thuis konden komen.

Ze rukte zich los uit haar overpeinzingen, keek op de klok en hapte naar adem toen ze zag hoe snel de tijd voorbij was gegaan. De pasta zou niet meer te eten zijn als ze niet opschoot.

Lees verder in *Geef nooit op*

Dit is het derde boek in de serie Een veilige haven

Eerste druk oktober 2021

Oorspronkelijke titel *Keep Smiling Through*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © Ellie Dean 2012

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp Baqup

Omslagillustratie vrouw © Arcangel Images/Collaboration JS; achtergrond © Shutterstock/Ian Reay

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5727 1

ISBN e-book 978 90 261 5728 8

ISBN luisterboek 978 90 261 5731 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verschenen van Ellie Dean:

Een nieuw begin

Ver van huis

Geef nooit op